

Sygn. akt VI Ga 408/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus-Rzasa (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P.

(...)w P.

przeciwko : (...) Spółce z o.o. w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt V GC 187/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w R. na rzecz powoda P.

(...)w P. kwotę 2.717 zł

(dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 408/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 lutego 2015 r.

Powód P.

(...)w P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. w R. kwoty 70.152,85 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że pozwany zamówił u niego usługi polegające na wynajęciu sprzętu budowlanego w postaci koparki gąsienicowej z obsługą operatora do wykonania prac ziemnych, tj. wydobywania kruszywa na terenie K.w C.. Po wykonaniu przedmiotowej usługi wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 31.08.2013r.

Po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Przemyślu nakazu zapłaty

w postępowaniu nakazowym, mocą którego nakazał pozwanemu zapłatę kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, pozwany wniósł zarzuty zaskarżając go

w całości i domagając się oddalenia powództwa. Pozwany zarzucił, że:

z faktury wystawionej przez powoda nie wynika kwota należności do zapłaty, powód nie przedstawił również dowodu na złożenie przez pozwanego zamówienia, a ponadto nie wykazał, aby wykonał usługę, za którą aktualnie żąda zapłaty. W dalszej części uzasadnienia zarzutów pozwany wyjaśnił, iż jego zamiarem nie było nieuregulowanie swoich zobowiązań, jednak z uwagi na trudną sytuację gospodarczą na rynku nie osiąga zysku i w związku z powyższym musi dbać o swoją płynność finansową i wypłacać pracownikom pensje. W ocenie pozwanego wszystkie te okoliczności spowodowały nieuregulowanie należności w terminie.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że strony sporu od dwóch lat stale ze sobą współpracowały w zakresie świadczenia przez powoda na rzecz pozwanego usług polegających na wynajęciu sprzętu budowlanego,

tj. koparki gąsienicowej z obsługą operatora do wykonania prac ziemnych,

tj. wydobywania kruszywa na terenie K.

w C.. Po wykonaniu usługi powód wystawił fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 70.152,85 zł z terminem płatności do dnia 14.09.2013r. Pozwany nie kwestionował należności powoda i w dniu 13.02.2014 r. potwierdził jej istnienie na dzień 31.12.2013 r. Powód wyzwał pozwanego wezwaniem do dobrowolnej zapłaty należności, jednakże pozostało ono bezskuteczne.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 20.02. 2014 r.

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, iż wniesione powództwo uznać należało w całości za uzasadnione i znajdujące podstawę w art. 750 kc,

w związku z art. 734 §1 kc (odnośnie należności głównej). Zdaniem Sądu Rejonowego podnoszone przez pozwanego zarzuty były bezpodstawne

i zmierzały do nieuzasadnionego uchylecia się od zapłaty należności za wykonane przez powoda usługi. Powód dochodził należności na podstawie prawidłowo wystawionej przez siebie faktury VAT, która oprócz tego, że jest dokumentem księgowym, to w obrocie gospodarczym potwierdza zawarcie i istnienie zobowiązania między przedsiębiorcami. Sąd zauważył, iż pozwany nie zaprzeczył, że przedmiotową fakturę odebrał i zaksięgował ją w swojej firmie. Dodatkowo, na etapie przedsądowym uznał należność objętą pozwem, poprzez potwierdzenie salda według stanu na dzień 31.12.2013 r.

W ocenie Sądu I instancji wyłączną przyczyną niezapłacenia należności dochodzonej przez powoda był brak środków finansowych po stronie pozwanego.

Jako podstawę prawną orzeczenia w zakresie należności odsetkowych Sąd wskazał art. 481 § 1 kc, natomiast kosztów postępowania at. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, który zarzucił Sądowi I instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. art. 232 kpc poprzez błędne przyjęcie, że powód wywiązał się

z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a to w zakresie udowodnienia, że powód faktycznie wykonał usługę wynajmu koparki gąsienicowej wraz z obsługą operatora, pomimo braku dowodu na tą okoliczność w zebranych materiałach dowodowych,

b. art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia zawodowego wyprowadzenie faktu, że doszło do skutecznego złożenia przez pozwanego zamówienia u powoda wykonania usługi polegającej na wynajęciu sprzętu budowlanego, tj. koparki gąsienicowej z obsługą,

a w konsekwencji błędne ustalenie zasadności żądania dochodzonej przez powoda kwoty,

c. art. 320 kpc poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, w sytuacji, gdy pozwany wskazywał, że ze względu na recesję gospodarczą i trudną sytuację ekonomiczną nie był w stanie uregulować należności w terminie w całości,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 38 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błąd w dokonanych ustaleniach faktycznych i przyjęcie, że pracownik upoważniony jest do reprezentowania spółki i odbioru faktur VAT.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się zmiany wyroku poprzez uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Żądaniem ewentualnym domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku wyrażonemu przez skarżącego, Sąd Rejonowy działał w granicach wyznaczonych normą art. 233 kpc i dokonał oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz zawodowego. Podkreślić należy, iż pozwany zgodnie z dyspozycją art. 493 § 1 kpc wnosząc zarzuty od nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym, zobowiązany był podnieść wszelkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie. Tymczasem, jak wynika z zarzutów, pozwany nie zaoferował Sądowi I instancji żadnych dowodów na poparcie przedstawionych zarzutów. Pozwany nie kwestionował zwłaszcza, iż przedmiotowa faktura została mu doręczona. Pozwany nie twierdził nawet, by faktura będąca przedmiotem sporu została przez niego odesłana powodowi jako wystawiona nienależnie, bądź też, by nie księgowal jej w swojej księgowości.

W ocenie Sądu Okręgowego, to raczej zachowanie pozwanego (a nie Sądu Rejonowego) wydaje się być nielogiczne i sprzeczne z zasadami prawidłowo funkcjonującego w obrocie gospodarczym podmiotu, skoro z jednej strony przyjmuje fakturę za wykonaną usługę, a w sporze kwestionuje usługę i twierdzi iż nie została wykonana.

Podkreślenia wymaga również i to, że dochodzone przez powoda roszczenie zostało w rzeczywistości przez pozwanego uznane, co ustalił już w trakcie postępowania Sąd I instancji, a czego nie kwestionował on w zarzutach od nakazy zapłaty. W świetle powyższych okoliczności zarzut naruszenia również przepisu art. 232 kpc nie znajduje uzasadnienia, podobnie jak i art. 320 kpc. Odnośnie drugiego z przepisów, to zauważyć należy, że pozwany w zarzutach nie wnosił nawet o rozłożenie należności na raty.

Pozwany, na wcześniejszym etapie postępowania nie kwestionował - jak wskazano wyżej - faktu doręczenia mu faktury, a tym samym zarzut podniesiony w apelacji dotyczący przekazywania faktur pracownikowi Spółki, który nie miał jakoby upoważnienia do ich odbioru nie znajduje merytorycznego uzasadnienia. Ponadto jest spóźniony.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, prawidłowo ocenił dowody i na tej podstawie wydał wyrok odpowiadający przepisom prawa.

Apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.